בין פרס לערפאת

(המשך מעמוד 7)

בכספת בבנק שווייצי. במיקרה שהצד האחד יבגוד בצד השני, או יחזור בו מהסכמתו, יוכל הצד השני למסור את המיסמך לאמצעי־התיקשורת.

ממשיך חאשוגי: „חזרתי לתוניס, מסרתי לערפאת דיווח מלא על שיחותיי בלונדון. מצאתי אצלו התרשמות עמוקה. הוא נדהם מכך שקיפאון, שנמשך שני דורות, למרות הלחצים הדיפלומטיים של תריסר ממשלות, ניתן לשבירה על־ידי סידור של הפקדת מיסמכים בבנק, הנעשה בכל יום בעולם־העסקים."

אולם ערפאת הוסיף שעליו להיוועץ עם המלך חוסיין, ולחשוב על כמה היבטים שלא חשב עליהם קודם לכן. כאשר הסכים „באופן עקרוני". סיכם חאשוגי: „תגובתו היתה חיובית בעיקרה, אבל חשתי כי הסיכויים רוקֵד את ערפאת בשלב זה של המישחק. עד שיהיו סימנים ברורים של התקדמות, מוטב שכל המגעים יהיו עם חוסיין."

סיכם חאשוגי: „כאשר נפרדתי (מטמיר), היו לי ספקות חמורים אם אכן שני הצדדים, כפי שהם בעת, מסוגלים לשבת ולנהל שיחה בעלת־משמעות. מנהיגי שני הצדדים משותקים על־ידי רגשות של אי־ביטחון בקרב עמיהם. אין הם יכולים להרשות לעצמם לקבל על עצמם את הסיכונים שקיבל סאדאת."

חאשוגי פירט את החולשות של כל הצדדים, כלהלן:

● „חוסיין חושש, בצדק, שצעד נועז לקראת השלום יעורר את מורת־רוחם של הסעודים, ויסכן את הסיוע שהוא מקבל מהם. (הערת המערכת: להערה זו יש עניין מיוחד, מאחר שחאשוגי הוא בעצמו סעודי, ומכיר

מיליארדר חאשוגי עם סאדאת
„סאדאת הכניס את בגין לפינה!"

להגשמת הרעיון שלי הם פחות מ־50 אחוז."

חאשוגי התווכח עם ערפאת. זה הסביר את בעיותיו הפנימיות, את היחסים הפנימיים באש"ף ואת כוחן של קבוצות קיצוניות. חאשוגי אמר לו, כי אל לו להתחשב במיעוט קיצוני זעיר, שמא יאבדו הפלסטינים לצמיתות את הסיכוי לזכות בבית.

„נראה כי טיעון זה עשה עליו רושם, כי הוא חזר ואמר שאם הישראלים מוכנים ב א מ ת (הדגשה במקור) לשוחח, הוא ייפגש איתם. הוא מוכן אף להיפגש עם פרס בפומבי."

„אמרתי לו שפגישה פומבית אינה דרושה. די בחתימתו על הסכם, לצד חתימתו של פרס על הסכם מקביל. מאותו רגע והלאה יוכלו הוא ופרס לטפל בבעיותיהם הפוליטיות הפנימיות בכל דרך שירצו. הם יוכלו להשתמש כראות־עיניהם במיסמכי ה'ביטוח' שיהיו מופקדים בבנק השוויצי."

ערפאת היסס מעט. אך אחר־כך הסכים באופן ניסיוני להמשיך בדרך זו. הוסכם שהשניים ייפגשו שנית כעבור שבועיים, אחרי שיחה נוספת של חאשוגי עם הישראלים.

● טמיר בא וחיסל

אז הוסיע על הבמה שחקן חדש: אברהם („אברשה") טמיר, אז מנכ"ל מישרד ראש־הממשלה.

„פגישתי הבאה עם הצד הישראלי היתה עם הגנרל טמיר, שפרס שלח אותו לקאהיר להיפגש איתי.

„אומרים על טמיר שהוא הפילוסוף' של מיפלגתו. הוא התגלה כאיש אינטליגנטי, שיש לו הבנה מפוכחת של כל הסיבוכים של הבעייה, ושל הבעיות האישיות של כל המעורבים בה."

כך דיווח חאשוגי: „תגובת טמיר על תוכניתי, להסקיד בבנק שווייצי שני מיסמכים חתומים, היתה כי אל לנו 'לשׂ־

חברתו של מרדכי וענונו כותבת לכתבת **העולם הזה** ומספרת על המשך מאבקה

מיכתב מג'ודי

לפני חודשיים ביקרה ג'ודי זימט, חברתו של מרדכי („מוטי") וענונו, בישראל, בתיקווה לבקרו בכלאו. אולם למרות נסיונותיו הרבים של עורך־הדין אמנון זיכרוני להשיג אישור לביקור כזה לא הסתייע הדבר, וג'ודי חזרה לארצות־הברית, מתוסכלת ומרירה.

בערב האחרון שלה בישראל ריאיינתי אותה עבור העולם הזה (4.2.87). כאשר הגיע צלם־המערכת, ציון צפריר, לדירה כדי לצלמה, קיבלה בעלת־הדירה התקף כעס וחרדה, וסילקה את ג'ודי מדירתה. בעיניים רומעות. כשבידיה מיזוודה כבדה, הצטרפה ג'ודי אליי, ולנה בלילה האחרון בביתי. ליוויתי אותה מצטערת על שלא כתבתי מייד אחרי שחזרתי לארצות־הברית. אני ממשיכה בלימודיי, וכותבת למוטי כל שבוע.

אני מקבלת מיכתבים ממוטי בערך פעם בשבועיים. זה מאוד מצער אותי שעד היום לא קיבלתי רשות משילטונות־הביטחון או מבית־המישפט לבקר את מוטי פנים־אל־פנים. מיכתבים אינם מספיקים, ויש כל־כך הרבה מיגבלות בתיקשורת על־ידי כתיבה במקום דיבור.

ברקתי בינתיים כמה עניינים, ודיברתי עם עורכי־דין על עניינים מסויימים. שוחחתי עם עורך־דין אחד בוושינגטון, המייצג אדם בשם שמואל לווינג מוריסון. מוריסון הוא אדם בכוקר לנמל־התעופה, והיא אמרה כי לעולם לא תעזוב את מוטי.

מאז שחזרה לארצות־הברית, פעלה ג'ודי רבות למען וענונו. היא הקימה קרן להגנתו המישפטית, והיא מחכה בכיליון־עיניים לרגע בו יינתן לה להיפגש עם העציר השמור ביותר בישראל.

המיכתב ששלחה לי, ואשר התקבל השבוע, כתוב בכתב־יד ילדותי ועצבני על צידו האחורי של מאמר שהתפרסם בשבוע העון האמריקאי הליברלי ניישון. ב־27 במארס 1987. כותב המאמר, כריסטופר היטשנס, משווה את גורלו של וענונו לגורלם של ג'ונתן פולארד וג'ון דמיאניוק. הוא טוען כי וענונו, שהיה, לדבריו, נושא־דגל ולא מרגל, מקבל פחות זכויות מפולארד ומדמיאניוק גם יחד. הוא קורא לתרום לקרן שהקימה ג'ודי עבורו.

להלן מיכתבה של ג'ודי:

אילנה יקרה,

תודה רבה, אם כי מאוחרת, על עזרתך לי באותו לילה, לפני שעזבתי את ישראל. הייתי עסוקה מאז בהרבה דברים, ואני שעבר עבור ממשלת ארצות־הברית, ושמסר מידע מסווג לשבוען ג'יינס דיפנס ויקלי. זהו שבוען אנגלי היוצא לאור על רקע אידיאולוגי. בניגוד למה שקרה למוטי, מוריסון היה רק יום אחד במעצר, ומאז הוא נמצא בביתו עם מישפחתו, ומתעסק בעתיקות. הוא מחכה למישפט. אם יימצא אשם, הוא צפוי למכסימום שנתיים מאסר (אני לא חושבת שהוא ייכלא בכידוד). סניגוריו מטפלים בתיקו חינם.

אני שואלת: היכן הצדק במישפט הישראלי? היכן זכויותיו של מוטי? מדוע הוא נענש בלי מישפט? מדוע הוא נידון כבר על־ידי הקהל והעיתונות? המאמר בצידו השני של הדף מעלה שאלות שונות ומנתח בעיות אחדות.

אני עושה ככל יכולתי כדי להקל על מוטי, ולהבטיח שהוא יקבל מישפט מלא. אני אוהבת אותו מאוד והוא יודע זאת. אף אחד לא יכול לקחת זאת מאיתנו לעולם.

תודה רבה לך על מיכתבך, אני מקווה שאת מרגישה טוב ומצליחה בעבודתך.

ברכות לכביות ותודה רבה,

שלה, ג'ודי זימט.

ג'ודי זימט (מחזיקה בתצלום של וענונו)
„אנחנו אוהבים אחד את השני ואף אחד לא יכול לקחת זאת מאיתנו!"